

דנ"פ 3963 - דיאב ابو עראר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

דנ"פ 3963

כבוד הנשיאה א' חיות

לפני:

דיאב ابو עראר

ה המבקש:

נגד

מדינת ישראל

המשיבת:

בקשה לקיים דין נוסף בפסק דין של בית המשפט
העליון מיום 12.4.2018 בע"פ 3705/17 אשר ניתן על
ידי כבוד השופטים נ' הנדל, ע' ברון ו' וילנר

עו"ד ימימה אברמוביץ'; עו"ד אביגדור פולדמן

בשם המבקש:

החלטה

זהוי בקשה להורות על קיום דין נוסף בפסק דין של בית משפט זה בע"פ 3705/17 (השופטים נ' הנדל, ע'
ברון ו' וילנר) מיום 12.4.2018 (להלן: פסק הדין), אשר דחה את ערעורו של המבקש על הכרעת הדין וגורר הדין של
בית המשפט המחויזי מרכז בתפ"ח (מחוזי מרכז) 36420-09-12.

1. בשנת 2012 הוגש נגד המבקש כתב אישום המיחס לו עבירות של ניסיון לרצח, קשרת קשור לביצוע פשע,

עמוד 1

© verdicts.co.il - כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

ניסיאת נשק, חבלה חמורה בנסיבות חמורות וחבלה בمزיד ברכב. על פי עובדות כתוב האישום, הרקע לאירוע מושא כתוב האישום הוא סכוסר דמים בין המבוקש ומשפחהו למשחתת המתلون, יוסף ابو עرار (להלן: המתلون), אשר מקורו בתקירת אלימה בה נהרג בן דודו של המבוקש ואחיו של המבוקש נפצע קשה והפרק למשותק בידיו וברגלו. ביום 22.8.2012 נסעו המתلون, אשתו ובנו ברכבתם ועצרו בצומת כפר יונה מזרח על כביש 57. המבוקש ונוספים, אשר עקבו אחר רכבו של המתلون, ירדו מרכבתם וביצעו ירי של 18 כדורים לפחות מטווח קרוב לעבר רכבו של המתلون. כתוצאה מהיר, נפצעו המתلون ובנו ופונו לבית חולים, האשתו של המתلون אובחנה כסובלת מסיוטים, חרדות ודיכאון.

2. ביום 27.5.2015 הרשיע בית המשפט המחוזי פה אחד את המבוקש בעבירות המוחסוט לו, בהסתמך על ראיות יישורות ונטיבתיות. בפני בית המשפט המחוזי עמדו מספר גרסאות של העדים הרלוונטיים – המתلون, אשתו ובנו – ולאחר בחינתן, הגיע בית המשפט המחוזי למסקנה כי הגם שקיימות סתיות בין חלק מהगרסאות, המסקנה העולה מעדויות אלה היא כי המבוקש נכח באירוע וירה על רכבו של המתلون. כמו כן התבפס בית המשפט המחוזי על איicon מכשיר הטלפון הסולורי של המבוקש במקום האירוע ועל שידיו ירי שנמצאו בשיערו של המבוקש בבדיקה שנערכה לו לאחר מעצרו ביום האירוע. עוד התייחס בית המשפט המחוזי לשקריו של המבוקש וקבע כי הם תומכים בגרסאות לפיה המבוקש נכח באירוע וירה במתلون.

בעקבות "הסכם סולחה" שנערך בין משפחות המבוקש והמתلون, פנה המתلون אל מטרת ישראל ומסר עדות חדשה בה חזר בו מגרסתו לפיה זהה את המבוקש כמי שנכח בזירת האירוע וכמי שירה בו. בשל התפתחות זו, הורה בית המשפט המחוזי, לבקשת המבוקש וב הסכמתו המתلون לדוכן העדים וקבע כי לאחר העדות החזרת תיננת הכרעת דין משלימה. ביום 22.9.2016 נתן בית המשפט המחוזי הכרעת הדין המשלים, במסגרתה קבע פה אחד כי "אין בריאות החדשות כדי לשנות מהכרעת הדין". בית המשפט המחוזי התייחס לכך שהמתلون שינה את גרסתו רק לאחר ערכית "הסכם הסולחה" בין המשפחות ולאחר שהגיע תלונה על איזומים מצדו של המבוקש, עובדה שאויתה הסתר מחוקרי. על כן, קבע בית המשפט המחוזי כי יש לייחס לגרסתו החדשה של המתلون משקל נמוך ביותר.

ביום 5.4.2017 גזר בית המשפט המחוזי את דיןו של המבוקש לעשר שנים מאסר בפועל, 12 חודשים מאסר על תנאי ופייצוי למתلون, לאשתו ולבנו בסכום של 100,000 ש"ח.

3. המבוקש הגיע ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין ואילו המדינה הגישה ערעור שכגד על קולת העונש. ערעור המדינה נמחק בהמלצת בית המשפט בתום הדיון שהתקיים ביום 10.1.2018, והמתلون הגיע במסגרת הערעור את עדותו לפיה הוא חוזר בו מן הטענה שה מבוקש הוא זה אשר ביצע את העבירות כלפי (להלן: עמדת המתلون) (ראו החלטת הרשם ג' לובינסקי זיו מיום 31.10.2017). ביום 12.4.2018 ניתן פסק הדין בערעור לפיו נדחה הערעורפה אחד הן כנגד הכרעת הדין והן כנגד גזר הדין. בית המשפט התייחס לסוגיות ריבוי גרסאות העדים הנוספים וכן לטענת המבוקש לפיה קם בשל כך ספק סביר בדבר אשמתו וקבע כי "טענותיו של המערער אין משוללות כל יסוד. אכן, ישנים קשיים מסוימים אשר עלולים Müdויות הנוסעים ברכב" (פסקה 7 לפסק הדין). עם זאת, לאחר בחינת הראיות המרכזיות שעמדו בפני בית המשפט המחוזי נפסק כי הוא העניקה משקל עיקרי לגרסאות המתلون אשר תומכות בזיהויו של המבוקש, וכי גרסתו המאוחרת של המתلون, שניתנה לאחר "הסכם הסולחה" "AINA בהכרח מאינית את גרסאותיו השנייה והשלישית, ואינה פוגעת ביכולת להסיק מהן את זיהויו של המערער כמבצע היר" (פסקה 10 לפסק הדין). על כן, קבע בית המשפט כי אין מקום להתערב בקביעותיו של בית המשפט המחוזי בהקשר זה. בית המשפט הוסיף ובוחן את עדויותיהם של אשת המתلون ושל בנו ולא מצא מקום להתערב בקביעות המהימנות של בית המשפט המוחזדי בעניין. בשים לב לראיות אלה, וכן לראיות נוספות אשר הוצגו בפני בית המשפט המחוזי, קבע בית המשפט כי

"אין להתערב בהכרעת הדין של בית משפט המחויז לפיה אשמו של המערער הוכחה מעבר לכל ספק סביר" (שם).

4. מכאן הבקשה Dunn שבה טוען המבוקש כי פסק הדין מעלה את השאלה מהם הקритריונים הנדרשים להעלאת ספק סביר בדבר אשמו של נאשם אשר יש בו כדי להוביל ל正义. המבוקש סבור כי דברי בית המשפט טענותיו אין מושלות יסוד, בשילוב העובדה כי בפסק הדין אין כל התייחסות לאמור בעמדת המתלוון שהוגשה במסגרת ניהול ההליך, מצדיקים קיום דין נוסף בשאלת הוכחת אשמו של נאשם על סמך עדותו של עד אשר חזר בו מגרסתו המפלילה ואשר עומד מאחורי השינוי ומנסה לשכנע כי גרסתו המאוחרת היא העדיפה.

5. דין הבקשה להידחות. סעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 קובע כי דין נוסף בפסק דין ינתן מקום שבו נקבעה הלכה חדשה וקשה או כאשר נקבעה הלכה הסותרת הלוות קודמות שນפסקו בבית משפט זה (ראו, למשל, דנ"פ 1912/2018 עלוש נ' מדינת ישראל (8.3.2018)). עיון בפסק דין מושא הבקשה מעלה כי לא נפסקה בו כל הלכה חדשה, לא כל שכן צו אשר סותרת הלוות קודמות. בית המשפט העליון בוחן את הראיות שעמדו בפני בית המשפט המחויז וקבע – בהתאם להלכה הק"ימת בדבר אמות המידה המוצמצמות להתערבות במקרים מהימנות ועובדיה (ראו, מיני ריבים: ע"פ 7141/07 מדינת ישראל נ' טראבין, פסקה 41 (3.11.2008); ע"פ 8204/14 (15.4.2015)) – כי לא קמה עילה לשנות מקביעות בית המשפט המחויז בהקשר זה. זלום נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (15.4.2015) – כי לא קמה עילה לשנות מקביעות בית המשפט המחויז בהקשר זה. אין מדובר, אפוא, בקביעת הלכה, ודאי לא הלכה חדשה או קשה אשר תצדיק קיום דין נוסף בפסק דין. טענת המבוקש לפיה בית המשפט התעלם מעמדת המתלוון וכי יש בכך כדי להצדיק קיום דין נוסף, אין בה ממש. מדובר בטענה ערעורית מובהקת הקשורה בטבורה לטענות האחרות שהועלו על ידו, ואשר הлик של דין נוסף אינו האכסניה המתאימה לדון בהן (דנ"פ 4488/18 רחמני נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (11.6.2018)).

6. אשר על כן, הבקשה נדחתה.

ניתנה היום, י"ב בתמוז התשע"ח (25.6.2018).

ה נ ש י א ה